

בנתיבות המשפט

הבחורת בחיים

משהגעתי לחקירה, התייחסה אלי החוקרת כאל פושעת מועדת. אחר כך הגיעה המתנה מורטת עצבים להמשך ההליך, במהלכה הוחלפו שלושה פרקליטים ועשרה סנגורים. הפלאשבקים, הסיוטים והתופעות הפסיכוסומטיות היו מנת חלקי במהלך כל התקופה.

המשפט החל תשעה חודשים לאחר המעצר. העדים הראשונים סיימו את תפקידם והגיע תורי. פחד מצמית אחז בי עת המתנתי במסדרון בית המשפט יחד עם המטפלת, הפרקליטה והמתמחה וללא התראה מוקדמת הגיע אלי אחד מסנגוריו של הפוגע ואמר באטימות נוראה, משהו כמו: "את מתחת לגיל 18 שאת זקוקה למלווה? אין לך זכות לכך". שנאתי אותו שנאת מוות. רציתי לענות לו, אך מילותיי קפאו.

לפני העדות אמור היה להתקיים דיון בבית המשפט בדבר עדותי במעגל סגור. ראיתי כי לפוגע ישנן זכויות רבות ולי אין את הזכות האלמנטרית לא לראותו. למה אני מוכרחה להוכיח אילו השלכות נפשיות יארעו לי אם אעיד מולו? הלחץ מהדיון ומהעדות, הכעס והבושה מהסנגור הכריעו אותי ושם, במסדרון בית המשפט הרגשתי שכמעט אני מאבדת את שליטתי. רציתי לא לראותו ושהצדק יצא לאור, ובו בזמן רציתי לברוח, להעלם – הכל רק לא להיעד. בלב סערת הרגשות הזו הגיעו הסנגורים

נפגעת גילוי עריות. מילים המקפלות בתוכן עולם שהנסתר בו רב על הגלוי, מילים הזועקות כאב ואובדן, מילים המבטאות חוסר ישע ואימה נוראה, מילים הצועקות חלל ריק ובדידות. איומה, מילים האומרות קשר של שתיקה. נולדתי לתוך הפגיעה. הכאב, הסבל, הבדידות והפחד המשתק היו לחם חוקי והם שהזינו את נפשי, יום יום ושעה שעה, עשרים שנה. עשר שנים של פגיעה מתמשכת ועשר שנים בהן חייתי בצלה, באפלה. עד שהפציעה קרן אור ראשונה בחיי כשהגעתי למרכז ל.ט.ם ופגשתי את המטפלת היקרה באדם שהיתה ועודנה לצדי, במשך יותר מארבע שנים. חשבתי כי הגעתי למנוחה ולנחלה, שמנת הסבל תמה ומעתה אתפנה לשיקומי אך התבדיתי. המציאות טפחה על פני במלוא כיעורה וקיבלתי מהלומה נוספת, הפעם ממערכת המשפט.

מרגע הגשת התלונה למשטרה עד למעצרו של הפוגע עברו כשמונה חודשים. הפחד ממנו היה נורא, השהייה בבית נעשתה כמעט בלתי אפשרית ונאלצתי לנדוד בין בתי חברות עד לבריור העניינים. במהלך תקופה זו, הכרתי את מרכזי הסיוע לנפגעות ולנפגעי תקיפה מינית בתל-אביב, שהיווה קרן אור נוספת בחיי. מירי מרגלית וליילך בן עמי, כל אחת בדרכה תמכה, עודדה, הרגיעה וסייעה והן היו ועודן לצדי. אולם

בהליך הפלילי, ושזכויותיהם של הפוגעים תצטמצמנה ולא בשל נקמה, אלא מפני חוסר הצדק כי כל זכות שניתנת לפוגע בענייני המשפט, מצמצמת את החופש ופוגעת בבריאות הנפשית של הנפגעים ושל הנפגעות.

אם מסיבה כלשהי הוחלט על הסדר טיעון, מן הראוי שהשופט ידבר גם עם הנפגעת. אני חושבת שלו השופטת הייתה אומרת לי כי היא מכירה בסבל שעברתי ויודעת עד כמה מעשי הנאשם חמורים למרות שנחתם הסכם טיעון, חלק מן הפצע שנפער בלב השותת היה מגליד. בחווייה שלי, הצדק טרם יצא לאור אך היחידות ששותפות לתחושת הן המטפלת שלי והפרקליטה.

הייתי רוצה שהמחוקקים, השופטים וקובעי המדיניות יהיו מודעים לכח שבידם, לכך שכל מילה בחוק משפיעה ישירות על הנפגעים. הייתי רוצה שיחשבו על רגשותיהם של הנפגעים וההשלכות הרות הגורל ולעיתים מסכנות החיים של התנהלותם ושל דבריהם. שיזכרו שכל מילה שיוצאת מפיהם נלקחת ברצינות תהומית וכמה חשוב שיעודדו את הנפגעות ויביעו כלפיהן אמפתיה ואמון.

אני מברכת את כל העוסקים בתחום זה, שתצליחו תמיד להוציא את האמת ואת הצדק לאור, שתראו ברכה בעמלכם ותזכו לעזרת שמים תמידית.

עם הצעה לעסקת טיעון. שוב זכויות הפוגע עולות על שלי: בידיו הזכות להסכים על הסדר טיעון, ואילו הזכות העומדת בידי היא לדעת על תוכן ההסכם ולחוות דעתי, בעוד שההחלטה כלל אינה בידי. הלכתי לביתי חסרת אונים וזועמת. היתה מידה של טוב בכך שלא נאלצתי להעיד, אך משהו בתוכי נאטם. לא עכלתי את משמעות הסדר הטיעון וכשעיקלתי - זו היתה מהלומה. במחי יד נמחקו מעשים חמורים שנעשו לי - איפה הצדק? זעמתי אך התנחמתי בדברי הפרקליטה הנהדרת שלי, שאמרה כי הרכב השופטים פעל בצורה רגישה ומכבדת בניסוח החלטתם ובקביעת עונש חמור לתיקים מסוג זה.

לאחר תום ההליך חשבתי כי הסתיימה מסכת ייסורי אך שוב התבדיתי. בעוז ובלב ערל, הוא עוד לא מיצה את זכויותיו והחליט לערער לבית המשפט העליון. קיוויתי שהמשפט יערך מהר, אך למעלה משנה וחצי עברו והערעור עדיין תלוי ועומד. אני מרגישה מושפלת, כאילו בית המשפט משחק ברגשותיי. בית המשפט אמנם פסק כי חל איסור פרסום על המקרה, אך אני חיה את חיי בחשש תמידי שמא כלי תקשורת זה או אחר יחליט לערער על ההחלטה הזו. למה לא נותנים לי לחיות ברוגע ובשלווה? למה?

הייתי רוצה שמערכת החוק תכיר בייחודיות של נפגעי גילוי עריות, ובפרט בתוך המשפחה הגרעינית. תכיר שלנפגעות זכות למסלול שונה